

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/273/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713205493
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2713205493.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Iveta Jankovičová, v právnej veci navrhovateľky: U. U., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX, zastúpená advokátom: Mgr. Tomáš Kováč, Bratislava, Mýtna 42, proti odporkyni: A. Q., nar. X.X.XXXX, bytom L., N. XXXX/X, zastúpenej spoločnosťou: Advokátska kancelária Machová s.r.o., so sídlom Čulenova 2A/2621, Skalica, IČO: 36 864 544, o zaplatenie 8.800,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie oboch účastníkov proti rozsudku Okresného súdu Skalica, č.k. 5C/407/2013-110 zo dňa 5.2.2015 - v časti lehoty plnenia vo veci samej a trov konania, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach lehoty plnenia vo veci samej a trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žiadny z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 6800,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6800,- Eur od 8.2.2012 až do zaplatenia a trovy konania v sume 288,30 Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku návrh zamietol a odporkyni uložil povinnosť zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku trovy právneho zastúpenia navrhovateľky k rukám právneho zástupcu navrhovateľky vo výške 720,24 Eur.

Rozhodnutie prvostupňový súd v napadnutej časti lehoty plnenia vo veci samej a trov konania odôvodnil právne aplikáciou ust. § 160 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p. Vecne argumentoval tým, že nepovolil odporkyni zaplatenie priznanej sumy v splátkach podľa ustanovenia § 160 ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že z konania 3C/5/2012 vyplýva, že odporkyňa sa snažila zbaviť svojho majetku - nehnuteľnosti, z ktorého sa táto pohľadávky mohla vymôcť, resp. uspokojiť, keď svoj spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti darovala svojej sestre. Týmto konaním odporkyňa fakticky bez súhlasu navrhovateľky robila právne kroky smerujúce ku znemožneniu uspokojenia pohľadávky navrhovateľky.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z § 142 ods. 2 O.s.p, keď navrhovateľka si v podanom návrhu uplatnila zaplatenie sumy 8800,- Eur a celkove jej bolo prisúdených 6800,- Eur, čo potom predstavuje jej úspech 77,30 % a neúspech 22,70 %. Za týchto okolností vzniklo navrhovateľke právo na náhradu trov konania v 54,60 % - tách, čo predstavuje jej čistý úspech (77,30% - 22,70 %). Navrhovateľka si uplatnila náhradu trov konania za zaplatený poplatok za návrh vo výške 528,- Eur a keďže navrhovateľke je možné priznať náhradu trov len v 54,60 % - tách, súd odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľke sumu 288,30 Eur (54,60 % zo sumy 528 Eur) titulom náhrady súdneho poplatku. Trovy právneho zastúpenia si navrhovateľka uplatnila v sume 2.824,58 Eur za 7 úkonov právnej služby po á 237,34 Eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu, stretnutia a porada s klientom 2.7.2014,

vyjadrenie k odporu 7.7.2014, účasť na pojednávaní dňa 15.7.2014, stretnutie a porada s klientom 29.1.2015, účasť na pojednávaní dňa 5.2.2015, režijný paušál 2 x 7,81 Eur, 3x 8,04 Eur a 2 x 8,39 Eur, cestovné a náhradu za stratu času za účasť na pojednávaniach 292,72 Eur, cestovné a náhradu stratu času za stretnutia a porady s klientkou vo výške 285,96 Eur. V súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb súd priznal navrhovateľke len odmenu za 4 úkony právnej služby á 237,34 Eur (prevzatie veci, písomné podanie na súd - návrh na začatie konania, vyjadrenie k odporu, účasť na pojednávaní dňa 5.2.2015) a jeden úkon vo výške 59,34 Eur (1/4 zo sumy 237,34 Eur) za účasť na pojednávaní dňa 15.7.2014 a to podľa § 13a citovanej vyhlášky, nakoľko za zastupovanie na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci patrí odmena len vo výške 1/4 základnej sadzby tarifnej odmeny. Súd nepriznal navrhovateľke náhradu za 2 úkony právnej služby a paušálnu náhradu režijných výdavkov za úkon právnej služby - stretnutie a porada s klientom dňa 2.7.2014 a stretnutie a porada s klientom dňa 29.1.2015, nakoľko súd nepovažoval tieto úkony za potrebné a účelné. Náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať za úkony právnej služby vykonané v rozpore s § 142 ods. 1 O.s.p. t. j. trovy, ktoré neboli vynaložené účelne na uplatňovanie práva. V zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov, každý má právo na poskytnutie právnych služieb a môže o ne požiadať ktoréhokoľvek advokáta. To však neznamena, že neúspešný účastník konania je povinný nahradiť všetky trovy predstavujúce odmenu advokáta. Poradou s klientom dochádza k navýšeniu trov konania, avšak ich náhradu možno priznať, ak boli účelne a preukázateľne vynaložené. Dve porady s klientom zo dňa 2.7.2014 ako aj 29.1.2015, nemožno považovať za nevyhnuté pre účelné uplatňovanie práva. Právny zástupca tieto porady s klientkou ani ničím nepreukázal a najmä nepreukázal, čo bolo obsahom týchto porád a ako dlho trvali. Súd sa môže len domnievať, že porada s klientkou zo dňa 7.2.2014 súvisela s podaným vyjadrením k odporu a druhá porada zo dňa 29.1.2015 zrejme súvisela s nariadeným pojednávaním. Určenie argumentov pre podanie vyjadrenia k odporu, či dohoda ohľadne postupu a stratégie na nariadenom pojednávaní sa súdu nejaví ako úkon potrebný v súvislosti s predmetom konania, a to vzhľadom k obsahu vyjadrenia k odporu, kde právny zástupca navrhovateľky len rekapituluje argumenty uvádzané v návrhu na začatie konania, poukazuje na iné dve konania prebiehajúce na tunajšom súde, rozporuje námietku ohľadne odmeny za pôžičku a to všetko len vo všeobecnej rovine, navyše s poukazom na to, keď právny zástupca poznal situáciu navrhovateľky, keďže ju zastupoval aj v dvoch iných konaniach vedených na tunajšom súde č. k. 3C/5/2012 a 3C/4/2012, v rámci ktorých sa riešila aj otázka uzavretých zmlúv o pôžičkách. Taktiež poradu s klientkou zo dňa 29.1.2015 nemožno považovať za účelnú, keď táto porada bola uskutočnená po prvom pojednávaní, pričom odvtedy nedošlo k žiadnej procesnej ani hmotnoprávnej zmene návrhu. Preto súd nevidí účel vykonania tohto úkonu a uvedené sa javí zo strany navrhovateľky ako snaha o bezdôvodné navýšenie trov právneho zastúpenia. Cestovné náklady súd priznal navrhovateľke vo výške 106,06 Eur a to za 2 cesty na pojednávania (15.7.2014, 5.2.2015). Súd v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky priznal navrhovateľke i náhradu za stratu času právneho zástupcu vo výške 164,28 Eur ako stratu času zo dňa 15.7.2014 v sume 80,40 Eur za 6 polhodín á 13,40 Eur a stratu času za deň 5.2.2015 vo výške 83,88 Eur za 6 polhodín á 13,98 Eur z dôvodu účasti na pojednávaniach. Súd nepriznal právnenmu zástupcovi náhradu za spotrebované pohonné hmoty a náhradu za stratu času, ktoré mu vznikli s uskutočnením porady s klientkou v dňoch 2.7.2014 a 29.1.2015 a to s poukazom na to, že tieto úkony považoval za neúčelné. Trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 1319,13 Eur (odmena 1008,70 Eur + režijný paušál 40,09 Eur + cestovné 106,06 Eur + strata času 164,28 Eur) vyčíslené podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vzhľadom len na čiastočný úspech navrhovateľky súd priznal navrhovateľke v sume 720,24 Eur, t.j. 54,60 % zo sumy 1319,13 Eur.

Proti tomuto rozsudku, v časti lehoty plnenia vo veci samej, podala prostredníctvom právneho zastúpenia odvolanie odporkyňa, v ktorom uviedla, že odvolací súd žiada, aby jej bola uložená povinnosť zaplatiť súdom priznanú sumu navrhovateľke v splátkach, pričom opodstatnenosť tohto nároku na plnenie v splátkach preukazuje nasledovnými dôvodmi. Súd prvého stupňa ustálil, že zaplatenie priznanej sumy v splátkach podľa § 160 ods. 1 O.s.p. jej nepovoľuje z dôvodu, že z konania sp. zn. 3C/5/2012 vedeného na Okresnom súde v Skalici má vyplývať, že sa snažila zbaviť svojho majetku - nehnuteľnosti, z ktorého sa pohľadávka uplatnená navrhovateľkou v tomto konaní mohla vymôcť. Tento záver súdu považuje v celom rozsahu za nesprávny prioritne z dôvodu, že predmetná vec nie je právoplatne skončená a preto má za to, že súd nemal akýkoľvek právny dôvod na ním vyslovený záver v tomto smere. Naopak má za to, že na nemožnosti uspokojenia pohľadávky i v predmetnej veci sa svojím konaním podieľala v podstatnom rozsahu aj navrhovateľka, ktorá zápisom poznámky do LV č. XXXX pre obec katastrálne územie L. o začatí súdneho konania sp. zn. 3C/5/2012, a to ešte pred splatnosťou pôžičky, ktorej

zaplatenia sa v predmetnej veci domáha, spôsobila, že túto pôžičku nebolo možné z jej strany riadne a včas uhradiť práve predajom nehnuteľnosti a navrhovateľka i sama priznala, že mala vedomosť a bola informovaná o konkrétnych krokoch pri predaji nehnuteľnosti, z ktorej kúpnej ceny mala byť pôžička vrátená. Ďalej poukazuje i na to, že už v priebehu súdneho konania podaním odporu bola súdom vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za odpor, čo však s poukazom na svoju sociálnu situáciu už v tomto čase bolo neprijateľné. V rámci zdokladovania svojich pomerov pre účely oslobodenia od súdneho poplatku súdu predložila doklady, z ktorých vyplýva, že je poberateľkou príspevku v hmotnej núdzi s účinnosťou od 1.8.2011 v súčasnosti vo výške 86,90 Eur, jej príjem za kalendárny rok mesiaca september 2014 až marec 2015 je priemerne vo výške 45,45 Eur mesačne. Pracuje od 4.9.2013 len na dohodu o vykonaní práce, ako pomocná sila v kuchyni, pričom žije sama, je samoživiteľkou a zabezpečuje starostlivosť o maloleté dieťa, na ktoré jeho otec prispieva sumou 100,- Eur mesačne. Má preto za to, že tieto okolnosti súd prvého stupňa vyhodnotil nesprávne pri svojom rozhodovaní v časti povolenia zaplatenia priznanej sumy v splátkach a v tomto rozhodnutí nezobral do úvahy všetky zistené skutočnosti, ktoré odôvodňujú ich povolenie. Ust. § 160 ods. 1 O.s.p. síce určuje, že v prípade povinnosti uloženej súdom, je túto povinnosť subjekt povinný splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výnimka z tejto zásady je však založená na vlastnej úvahe súdu, že pokiaľ sa jedná o peňažné plnenie, nemusí byť celé zaplatené do troch dní, ale môže sa vykonávať v splátkach, ktorých výšku a podmienku zročnosti súd určí. Uvedená exkluzivita povinného musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôraznili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na povinný nárok a osobné pomery účastníkov je vhodné určiť na splnenie dlhšiu dobu, než len tri dni od právoplatnosti rozsudku. Tu poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/116/2012 a na R87/1966. Má preto za to, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v uvádzanom smere absentuje a žiadnym spôsobom by v prípade priznania splátok nebola narušená vyváženosť záujmov. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam preto žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

Navrhovateľka prostredníctvom právneho zastúpenia rovnako podala odvolací návrh a to v časti rozhodnutia o trovách konania, v ktorom poukázala na to, že výrok rozsudku súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania a v časti náhrady trov právneho zastúpenia považuje za nesprávny a vydaný v rozpore so zákonom a skutkovým a právnym stavom veci. Súd prvého stupňa jej nedôvodne nepriznal náhradu za dva úkony právnej služby, paušálnu náhradu režijných výdavkov za úkon právnej služby, náhradu za spotrebované hmoty a náhradu za stratu času za úkony právnej služby - stretnutie a porada s klientom dňa 2.7.2014 a stretnutie a porada s klientom dňa 29.1.2015, nakoľko ich považoval za neúčelné. S uvedeným názorom súdu sa nestotožňuje. V záujme ochrany svojich práv a oprávnených záujmov bola nútená uplatniť svoj nárok na zaplatenie dlžnej sumy voči odporkyni súdnou cestou. Návrh preto nebol svojvoľným, ani zrejme bezúspešným uplatňovaním práva. Preto považuje rozhodnutie súdu v časti náhrady trov konania za nesprávne a v rozpore so skutkovým aj právnym stavom veci. Vo svojom návrhu žiadal zaplatenie sumu 8800,- Eur a súdom jej bol priznaná nárok 6800,- Eur, čo predstavuje úspech vo veci 77,30% a neúspech vo výške 22,70%, ktorý považuje za neúspech len v pomerne nepatrnej časti a zároveň za neúspech, ktorý plne závisel od úvahy súdu. S ohľadom na všetky okolnosti veci a na výsledok konania preto mal súd podľa jej názoru použiť ust. § 142 ods. 3 O.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania, podľa ktorého jej môže súd priznať plnú náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia za účelné uplatňovanie alebo bránenie jej práva proti odporkyni, ktorá úspech vo veci nemala. Nepriznanie plnej náhrady trov konania je podľa jej názoru s ohľadom na všetky skutočnosti a priebeh konania nedôvodné. Taktiež porada s klientom zo dňa 2.7.2014 a zo dňa 29.1.2015 sa týkala postupu v konaní, čím jej nárok na priznanie náhrady trov právneho zastúpenia i za tieto úkony právnej služby je zřejmý, nakoľko jej boli podané právne rady a poučenia k jej prípadu, resp. ku konkrétnemu štádiu konania. Porady boli účelne vykonané s cieľom informovať ju právnym zástupcom o postupe vo veci, prekonzultovať navrhovaný postup a odporúčania. Úkony boli právnym zástupcom vykonané v záujme ochrany jej práv a oprávnených záujmov v súlade so zákonom, o advokácii č. 586/2003 Z.z. Odvolaciemu súdu preto navrhuje rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania podľa § 220 O.s.p. zmeniť tak, že odporkyni uloží povinnosť nahradiť jej náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v prvostupňovom konaní v celkovej sume 2824,58 Eur a náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v celkovej sume 245,73 eur, a to všetko na uvedený účet jej splnomocneného zástupcu.

Navrhovateľka, ani odporkyňa sa k doručeným odvolaniam písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že obe odvolania boli podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkmi konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolania majú základné zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolatelia podľa obsahu použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniam nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutých častiach lehoty plnenia vo veci samej a trov konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody bolo posúdiť, či prvostupňový súd správne v súlade s preukázaným skutkovým stavom a príslušnou právnou úpravou neumožnil odporkyni zaplatiť navrhovateľke priznanú pohľadávku v splátkach a tiež správne posúdil úspešnosť navrhovateľky v konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania, ako i účelnosť a tým nárokovateľnosť na náhradu trov konania aj za poskytnuté úkony právnej služby splnomocneným právnym zástupcom predstavujúce poradu s klientom v dňoch 2.7.2014 a 29.1.2015 a potom i na súvisiace nároky, t.j. náhradu cestovných nákladov a straty času, ktoré vznikli s uskutočnením týchto úkonov právnej služby.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, keď prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie danej veci, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom a pretože odvolací súd v plnom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, keďže na vec aplikoval náležité hmotnoprávne i procesnoprávne ustanovenia zákona a tieto i správnym spôsobom vložil, odvolací súd s použitím ust. § 219 ods. 2 O.s.p. už iba odkazuje na správne, presvedčivé a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v napadnutých častiach. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu v preskúmanom rozsudku odchýliť a nemôže preto dať za pravdu ani jednému z odvolateľov. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa, s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu účastníkov konania sa žiada dodať už iba nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolanie odporkyne v časti lehoty priznaného plnenia, jediné čím odporkyňa v rámci obrany argumentuje je to, že navrhovateľka jej zmarila predaj spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti a tým zmarila i uspokojenie svojej pohľadávky, ktorú skutočnosť súd prvého stupňa nesprávne posúdil, v jej neprospech (tu je skutočne diskutabilné ako mohlo dôjsť k odporkyňou tvrdenému zmareniu predaja spoluvlastníckeho podielu navrhovateľkou, keď odporkyňa svoj spoluvlastnícky podiel sestre darovala, čím sa skutočne zbalila majetku nie zanedbateľnej hodnoty, išlo totiž o spoluvlastnícke podiel k bytu). Ďalej poukazovala na svoje osobné pomery, z ktorých vyvodzuje, že žalovanú sumu s príslušenstvom nie je schopná zaplatiť. Odporkyňa v priebehu konania nepopierala, že si predmetné peniaze od navrhovateľky požičala a že i napriek tomu, že sa v dojednanej dobe zaviazala poskytnutú pôžičku navrhovateľke vrátiť, z požičanej sumy dosiaľ nevrátila žiadnu čiastku. V tejto súvislosti je preto potrebné zdôrazniť, že dovolávanie sa odporkyne v podanom odvolaní na jej zlé pomery či už finančné, rodinné, osobné odporkyňu nezbavujú povinnosti splniť si svoj záväzok voči navrhovateľke, pričom nakoľko tak doposiaľ neučinila, ani čiastočne, v omeškaní so zaplatením priznanej pohľadávky je od 8.2.2012, preto žiadosť o povolenie splátok sa odvolaciemu súdu javí z jej strany ako účelové, bez prejavu snahy o plnenie záväzku počas konania, potom už bez potreby zaoberania sa s jej ostatnou odvolacou argumentáciou.

Rovnako ani odvolacia argumentácia z odvolania navrhovateľky v napadnutej časti trov konania nemohla priniesť úspech.

Podľa § 142 ods. 2 O.s.p. ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho rozhodnutia ako celku a je samo osebe spôsobilé zasiahnuť do práva účastníka podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESLP) v rozhodnutí zo dňa 6. 2. 1954 vo veci B. proti R., resp. v rozhodnutí zo dňa 7. 10. 2004 vo veci B. proti R. (č. 30428/96, resp. 7689/01).

Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov civilného sporového procesu, je zásada úspechu vo veci vyjadrená v ust. § 142 ods. 1 O.s.p. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne uplatňoval alebo bránil svoje subjektívne právo alebo právom chránený záujem, mal by mať právo na náhradu trov, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti účastníkovi, ktorý do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahoval. Súd v takomto prípade uplatňuje zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú : a) plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej, b) účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, c) čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pričom nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva a d) neúspech v pomerne nepatrnej časti veci zakladá nárok na celú náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom pomerne nepatrná časť sa môže týkať tej časti nároku, ktorá podľa súdnej praxe neprevyšuje 5 až 10 % z uplatneného nároku vyjadreného v peniazoch.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa v konaní voči odporkyňi domáhala zaplata sumy 8800,- Eur s príslušenstvom, ktorá predstavovala nevrátenú pôžičku 5000,- Eur a 1500,- Eur, ako i odmenu za poskytnutie pôžičiek 1500,- Eur a 500,- Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania. Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľke sumu 6800,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6800,- Eur od 8.2.2012 až do zaplata a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, keď vo zvyšku návrh zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedenú citáciu zákona, je odvolací súd toho názoru, že súd prvého stupňa správne v preskúmvanej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ust. § 142 ods. 2 O.s.p., rovnako správne ustálil i pomer úspešnosti navrhovateľky v konaní, vychádzajúc pritom zo zásad popísaných vyššie (navrhovateľka sa v konaní voči odporkyňi domáhal zaplata sumy 8800,- Eur, pričom úspešnou bola v časti zaplata sumy 6800,- Eur a neúspešnou tak v časti zaplata sumy 2000,- Eur. Z uvedeného teda vyplýva, že navrhovateľka bola úspešná v pomere 77,30 % (po zaokrúhlení na desatiny) z celkovej žalovanej istiny a neúspešnou v pomere 22,70 % (po zaokrúhlení na desatiny) taktiež z celkovej žalovanej istiny. Na základe uvedeného, tak vzhľadom na čiastočný úspech navrhovateľky vo veci bolo dôvodné v súlade s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. náhradu trov pomerne rozdeliť a navrhovateľke priznať náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie práva v pomere 54,60 % (77,30% - 22,70 %).

Nie je možné sa preto stotožniť s názorom navrhovateľky, že jej neúspech bol len nepatrný (tento bol viac než raz toľko presahujúci hornú hranicu akceptovateľnosti nepatrného neúspechu súdnou praxou, t.j. 10 %), a určite sa nie možné stotožniť ani s tým, že výška priznaného plnenia závisela od úvalu súdu. Výška priznaného plnenia jednoznačne závisela od právneho posúdenia veci, ktoré napokon sporovými stranami namietané ani nebolo.

Ďalej z uplatnených trov právneho zastúpenia, súd prvého stupňa nepovažoval za účelne vynaložené trovy úkony právnej služby - porada s klientom dňa 2.7.2014 a dňa 29.1.2015, navyše ich považoval i za nepreukázané. Tu odvolací súd zdôrazňuje predovšetkým to, že i napriek namietaniu nesprávneho posúdenia účelnosti uvedených úkonov právnej služby, ich poskytnutie skutočne nebolo v konaní preukázané, na čo v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal i súd prvého stupňa, čím v danej veci nie sú dané zákonné predpoklady pre priznanie náhrady za tieto len tvrdené úkony právnej služby. Odvolateľka pritom ani v odvolacom konaní na tento dôvod nepriznania náhrady súdom prvého stupňa nezareagovala a uskutočnenie porád s právnym zástupcom nepreukázala, preto zaobranie sa s jej argumentáciou, ktorou vyvracia posúdenie neúčelnosti týchto porád, by bolo z hľadiska hospodárnosti konania už nadbytočné.

I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

S poukazom na uvádzané a skutočnosť, že odvolateľ inú odvolaciu argumentáciu, než tú s ktorou sa odvolací súd už zaoberal nenastolil, čím sa obmedzila jeho preskúmvacia právomoc, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach lehoty plnenia vo veci samej a trov konania potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 2 O.s.p., pričom v odvolacom konaní obom rovnako úspešným účastníkom (navrhovateľke vo vzťahu k neúspešnému odvolaniu odporkyne a odporkyni naopak vo vzťahu k neúspešnému odvolaniu navrhovateľky) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.